

Lovforslagets enkelte Paragrafer, de stilledes Undrings- og Underendringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Forhandling under Et.

Ordføreren (Tauber): Naar jeg skal betegne de Betragtninger, af hvilke Flertallet har ladet sig lede til at indtage det Standpunkt, hvorpaa det stiller sig, falde de i to Retninger. For det Første mene vi, at en Forandring i Goldlovgivningen kun kan ske ved Lov; for det Andet mene vi, at en Traktat som den nærværende ikke kan eller bør vedtages uden i Forbindelse med den almindelige Goldrevision. Hvad det første Punkt angaar, kan jeg ikke antage, at der kan være nogen Meningsforstjel i saa Henseende, efter som Grundlovens § 47 udtrykkelig siger, at ingen Stat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov, og dette er jo utvivlsomt en Forandring eller Ophævelse af Skatter. Smidlertid se vi, at det ærede Mindretal har gjort forskellige Betragtninger gjældende om, at det ikke skulde være saa ubetinget nødvendigt, at der blev givet en Lov herom. Derfor anfører det ærede Mindretal for det Første, at ved Fredstraktaten af 1864 nøiedes man med en Rigsdagsbeslutning. Jeg kan ikke antage, at det ærede Mindretal kan lægge særlig Vægt paa dette Tilfælde. Dengang befandt vi os i en Nødstilstand af en ganske særegen Art, hvorved selve Forfatningen var bleven sprængt ved ydre Vold; det, der vilde have udtrævedes for at sætte den omhandlede Fredstraktat i Kraft, vilde ikke have været nogen Lov, men en Forfatningsforandring, og den Nødstilstand, hvori vi befandt os, kunde paa ingen Maade gjøre det muligt at udjette Bedtagelsen af Stadfæstelsen af Fredstraktaten, indtil Forandringen kunde blive tilveiebragt paa forfatningsmæssig Maade. Saadanne Tilfælde vil jeg fuldkommen se bort fra, og jeg antager heller ikke, at det ærede Mindretal har villet lægge særlig Vægt derpaa. Det andet Tilfælde, det ærede Mindretal anfører, er Rigsdagens Beslutning af 1881, hvorved en Tillægskonvention til Mønttraktaten med Sverig blev stadfæstet af Rigsdagen. Men den omhandlede Tillægskonvention gav ikke Regjeringen Ret til at præge 5 Kronestykker i Guld eller præge nogen ny Mønt, og det er velbetjendt, at Grundloven udtrykkelig foreskriver, at Kongen kun har Ret til at slaa Mønt i Henhold til Loven. Hvad den omhandlede Tillægskonvention gav Bemyndigelse til, var, at de svenske og norske 5 Kronestykker i Guld, som vare prægede i Henhold til den omhandlede

Tillægskonvention, skulde være lovligt Betalingsmiddel i Danmark. Derved kan der nok siges at være givet et Tillæg til den bestaaende Møntlov, men det maa i alt Fald siges at ligge paa Grændsen af de Spørgsmaal, som kunne betragtes som Lovanliggender, og de, der strengt taget ikke behøve at betragtes som saadant. Derimod mener jeg vigtigst, at saafremt Regjeringen vilde fride til selv at præge 5 Kronestykker i Guld i Henhold til den omhandlede Tillægskonvention, vilde den ikke handle ganske lovlig, men dertil vilde udtræves en særlig Lov. De to Tilfælde, som det ærede Mindretal har anført, forekommer mig derfor ikke at ramme Kjernen i Sagen. Under alle Omstændigheder vilde den Omstændighed, at man i et tidligere Tilfælde havde set bort fra Grundlovsbestemmelser, ikke berettigede til vedblivende at se bort fra Grundlovens Bestemmelser. Grundlovsbestemmelser kunne ikke ophæves paa den Maade. Af den Grund maa Flertallet anse det for nødvendigt, at en Lov bliver givet om dette Forhold, og at det ikke kan ordnes ved en Rigsdagsbeslutning. Smidlertid ser man jo, at der fra det ærede Mindretals Side ikke reises nogen praktisk Vanskelighed i denne Henseende paa Grund heraf, idet det ikke har Noget imod, at Sagen ordnes ved Lov, og efter den ærede Ministers Udtalelse i Udvalget har jeg maaste heller ikke Grund til at antage, at den ærede Regjering vil reise nogen Indvending derimod, saa praktiske Vanskeligheder vil der ikke opstaa.

Jeg skal derfor gaa over til det Punkt, hvorom der synes at være en mere alvorlig Tvist, og som ogsaa har den reelle Betydning. Mærkningen, hvorfor Flertallet anser det for fornuddent, at der kommer en Goldrevision i Forbindelse med Traktaten og gjør denne Sag afhængig deraf, det er — som udførlig er udviklet i Flertallets Betænkning — at vi ikke kunne anse de Fordere, som Traktaten byder, for tilstrækkelig store til at opveie de Tab, som den vil medføre under de nu givne Forhold. Men vi kunne antage, at dette vilde ske, hvis der kommer en Goldrevision, hvorved den store Del af Befolkningen, som Traktaten ikke vil komme til Gode, som i alt Fald kun vil høste høist indirekte Fordel af Traktaten, faaer Bederlag for de Offre, som

Rettelse.